

er Tilfældet, tror jeg ikke, at den ærede Taler har tilstrækkelig Grund til at reise Tvivl om, at de, der have en anden Anskuelse end han, undlade at tage dette Hensyn, og end mindre tror jeg, at der er Jøie for ham til i saa stærke og bitre Udtryk at stemple dem, som han tror undlade at tage dette Hensyn.

Hørup: Jeg tror, at den meget ærede Formand dog noget har misforstaaet mine Udtalelser. Det har ikke været min Hensigt at udtale en saadan Tvivl som den, den ærede Formand har hørt, og jeg er ikke istand til i Dieblirket at kunne se, hvorpaa den ærede Formand i mit Foredrag støtter den Udtalelse, han rettede til mig.

Formanden (Rabbe): Jeg føler mig overbevist om, at den ærede Taler, naar han gjør sig bekendt med det, som nys er udtalt af mig, vil forstaa mig, og jeg er overbevist om, at det vil gaa mine ærede Kolleger i Thinget ligesaa, hvad enten de høre til den ene eller den anden Side.

Hørup: Maa jeg blot sige til den ærede Formand, at jeg meget vel forstaa den ærede Formands Udtalelse, men at jeg betvivler, at den i mit Foredrag har havt noget som helst Grundlag. Jeg haaber, at mine Udtalelser have været saaledes, at de ikke have givet den ærede Formand nogen real Grund til de Udtalelser, han er fremkommen med til mig — men ganske vist, det er jo Tidenden, der skal afgjøre det.

Formanden (Rabbe): Nei, dette er det ikke Tidenden, der skal afgjøre. Det, at den ærede Taler ikke tror, at han har givet Grund til den Paamindelse, der kom fra Formandens Side, er forøvrigt ikke Noget, der er eiendommeligt for ham, thi det er — til Væe for Menneskeheden — Tilfældet med de Fleste, der blive paamindede, idet de have været i god Tro og ikke mene at have givet Anledning til Paamindelsen. Men jeg fastholder, at der har været Grund dertil; jeg fastholder Rigtigheden og Berettigelsen af Paamindelsen.

Hørup: Men turde jeg ikke anmode den ærede Formand om at sige mig — jeg tror, at det er en billig Fordring at stille — hvorpaa han bygger. . . . .

Formanden (Rabbe): Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der her ikke er Tale om Diskussion. (Hørup:

„Det er der ganske vist ikke“. Formanden ringer). Der blev af den ærede Taler brugt en Udtalelse, som jeg fandt at være uberettiget. Jeg gjorde en Paamindelse derom, og dermed var Forhandlingen herom forsaavidt ophørt. Men af Billighedshensyn gav jeg det ærede Medlem Ordet til at fremsætte en Bemærkning, der da fremkom i Form af en Indsigelse. Jeg har tilbagevist denne Indsigelse, og hermed er Debatten ophørt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har Ordet.

Hørup: Jeg konstaterer, at Formanden ikke vil nævne mig, hvad han anfer over.

Formanden (Rabbe): Jeg kalder det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) til Orden.

Scharling: Efter det Foredrag, vi i dette Dieblirk have hørt, maa jeg tilstaa, at jeg nærmest kunde føle mig fristet til at fratage Ordet, thi dersom det virkelig forholder sig, som igaar nævnt af den ærede Ordfører for Flertallet (Wojen), at Flertallet er enigt i denne Sag, og at det virkelig er enigt om ikke blot det Negative at være imod Regjeringsens Forslag, men ogsaa om det Positive, hvad der skal gøres, og dersom det ærede Medlem, som nu talte, i saa Henseende udtrykker, hvad der er Flertallets Mening i denne Sag, saa betragter jeg unegelig Spørgsmaalet om Danmarks Forsvar som haabløst. Jeg tror, at det Foredrag, som nu fremkom, kun kan være hørt med pinlige Følelser af alle dem, der virkelig nære det Haab, at det endnu maa lykkes at opretholde og bevare Danmarks Selvstændighed og Frihed, og dersom det, det ærede Medlem udtalte, er Udtryk for den „kraftige Villie til at ville værges Landets Væe, Udelelighed og Selvstændighed imod ethvert Angreb“, som Flertallet udtaler, at der findes i det danske Folk og vel ogsaa i dets Repræsentation i denne Forsamling, saa tilstaa jeg, at det er med alt Andet end et lyst Blis, at jeg ser paa Danmarks Fremtid. Jeg kan forstaa, at naar man har den Tro, som det ærede Medlem synes at have, at det Intet nytter at reise noget som helst Værn for Danmark, vil man ikke give store Summer ud derfor. Jeg kan ikke Andet end beklage, at der altsaa synes at være — og, efter den Tilslutning, som den ærede Taler fik, ogsaa her i Salen — Flere, der mistvibte om, at det overhovedet kan nytte noget at stræbe efter at danne et Værn for Danmark.